

VAJSENBEEK PÉTER

IV.

A düh, amit érzett, nem a saját dühe volt, hanem a közösségé, és a közönségességé, a tehetetlenségé, ami, mint az oxigén, mindenhol ott volt, és mindenkiebből táplálkozott; ezt szívták magukba gyermekként és fújták ki, amikor egy pillanatra megálltak fontosnak tűnő teendőik között; a düh töltötte ki a testüket és formálta szavakká álmaikat, és ezek a szavak végül érthetetlen motyogássá váltak, amiknek csak a szándékát lehetett felismerni; ahogyan hamar elhasznált testük a fiatalság emléke, a folytonos nosztalgia témája, a jelenből való menekülést végül meggátoló akadály volt, ami fájdalommal jelezte, hogy az éveken keresztül táplált düh egyszer ki fog törni és mindent eláraszt, és

hiába a felállított gátak,
tehetetlenül fogják nézni a
pusztítást és az azutáni
építkezést; mert természetes,
hogy leszépitkezés is, de annak
nem alanyai, hanem tárgyai
lesznek, statisztái a
kiszolgáltatottságnak, és
hordozói a tehetetlenségnek,
amit továbbadnak, mert ők is
úgy tanulták.